

COM ACOMPANYEM ELS INFANTS.

QUÈ VOL DIR ACOMPANYAR ELS INFANTS AMB AMOR I RESPECTE.

CRITERIS QUE HEM DE TENIR EN COMPTE TOTS ELS ADULTS QUE ACOMPANYEM ELS INFANTS DINS DE L'ESCOLA.

L'INFANT CAPAÇ

El nostre projecte pedagògic entén que **cada infant està en continu creixement**, que **cal respectar les seves necessitats, els seus ritmes i la seva intimitat**. Que ningú ha de forçar, accelerar o involucionar aquest procés de creixement des de l'experiència pròpia i la imposició. El nostre sistema educatiu implica construir relacions basades en la no imposició, la no directivitat, i el respecte als processos individuals. En aquests processos i a mesura que els infants van creixent els oferirem un marc de confiança ric en reptes i els ajudarem a descobrir eines de construcció personal i col·lectiva.

A l'escola confiem amb els infants, sabem que són capaços de moltes coses i els oferim autonomia, ells, de manera progressiva, ens responen amb responsabilitat. La presència dels adults a l'escola ha de ser curosa i molt respectuosa amb els infants, ha de preservar la seva seguretat i les seves necessitats. Per això **és molt important que l'escola asseguri que els adults faran un bon acompanyament, compartit amb els mestres de la comunitat dins d'un entorn de treball cooperatiu i col·laboratiu**.

Els nens aprenen en funció dels seus interessos, necessitats i emocions. Els adults de la comunitat de petits no hem de dirigir, **ni anticipar**. A mitjans i grans és molt important **crear entorns rics i autònoms** que generin en els infants ganes d'aprendre, de descobrir, de compartir i construir, l'adult mitjançant el treball de **tutoria farà conscient a l'infant de la seva necessitat de creixement i millora** ajudant-lo a posar-se nous reptes i si cal, **entrarà en la negociació amb ell amb l'objectiu que prengui compromisos de millora**.

Valorem més com s'aprèn que el propi aprenentatge. Els nens necessiten "descobrir" les coses per si mateixos. Els adults mai direm "això es fa d'aquesta manera", sinó en tot cas i sempre a partir de la iniciativa del nen "jo això ho faig d'aquesta manera" (deixa implícit que pot haver altres maneres igual de vàlides) .

Tinguem clar que a la nostra feina som els responsables d'aconseguir el grau necessari de motivació dels infants i per a aconseguir-ho utilitzarem els mitjans al nostre abast: diàleg, negociació, pactes, valoració de l'esforç, reconeixement dels valors personals, confiança en ...

LA PRESENCIA DE L'ADULT

La **presència dels adults** a l'estona dels ambients, al jardí o en els temps de grup **ha de ser discreta, ens posem a la seva alçada**, és millor seure als tamborets, bancs o a terra. D'aquesta manera els oferim una proximitat discreta i a l'abast de les seves necessitats.

A cada ambient sempre hi ha d'haver un adult. A petits mai podem deixar l'ambient només amb infants. Només **en cas d'urgència s'avisarà un altre adult** perquè ens substitueixi a l'ambient on estem acompanyant. A mesura que els nens es fan grans i que per tant esdevenen més autònoms i responsables és bo que

puguin treballar sols o en grup sense la mirada constant de l'adult, ara bé sempre algú ha de fer-se responsable d'aquests grupets que està sol i n'ha de fer la supervisió.

Els pares i les mestres han de trobar els seus temps per parlar, **evitem parlar amb les famílies a les hores d'ambients**, i ens limitarem a fer **un petit intercanvi si és necessari. Aquest és un temps per acompanyar i acollir els infants. Amb molta correcció els explicarem a les famílies que busquem un altre espai i moment per a trobar-nos i els convidem a venir en moments tranquils quan no hi ha infants.**

El telèfon mòbil l'utilitzarem per a fer-ne un ús educatiu.

Als ambients intercanviem, si és necessari, informacions breus entre adults. **És molt important evitar tenir converses entre nosaltres, les mestres, quan estem acompanyant en un ambient.**

No mengem quan estem acompanyant els infants, tampoc al pati o al jardí. Només mengem amb ells a les estones d'esmorzar tot adaptant-nos als tipus d'esmorzars que fomentem des de l'escola.

Per escoltar als infants i per parlar-los... ens posem a la seva alçada. És important que establim relacions comunicatives entre mestres i infants amb el to corporal, la mirada. La mirada als ulls ajuda a connectar en la conversa. Si l'infant no ens mira li demanem que ho faci abans d'iniciar una conversa. Quan ens ajupim i els mirem, els estem dient "hi sóc", "estic aquí".

Respectem els seus espais, temps i moments personals. Podem preguntar-los què necessiten (per exemple, "Vols que em quedi amb tu o prefereixes estar sol/a?"), o intentar detectar, a través de l'expressió corporal o de la mirada, les seves demandes o necessitats. Sempre l'ajudarem i li oferirem estratègies per poder sortir, si encara no ho sap fer sol, del bucle emocional en el que es troba.

Respectem els ritmes dels infants i adoptem una actitud tranquil·la, sense presses, **els mestres som els encarregats de preservar aquest clima.**

La gestió de les emocions bàsiques i universals és cabdal per a poder accedir a l'aprenentatge de valors i per descomptat de continguts acadèmics, la gestió positiva de les emocions i el control de les emocions negatives, serà quelcom on l'infant anirà accedint amb l'ajut dels mestres de l'escola tot oferint-li estratègies per poder conèixer i gestionar de manera positiva les seves emocions (sortir d'un bucle emocional que el bloqueja).

Condicions necessàries a bons l'aprenentatges

Sentir-se estimat

Equilibri emocional

Estar motivat

No sentir-se pressionat, tenir temps, no presses.

Adquirir el grau de maduresa

SABER ESTAR

Mantenim un to de veu suau i més aviat fluix. Ens apropem sempre als infants per parlar amb ells i elles, i no alcem la veu. **És important evitar dirigir-nos als nens i a les nenes des d'una distància que impliqui emprar un to de veu massa elevat.**

No dibuixem davant dels infants amb la intenció d'**evitar dibuixos estereotipats ni d'oferir-los un model.** Confiem que ells són capaços de fer allò que es proposen. **Utilitzem models del natural** o bé **fotografies** tot fent la reflexió d'allò que estan observant.

Evitem fer judicis sobre la seva persona i no emprem adjectius qualificatius ("Ets..."). Parlem des de la nostra emoció... No fem valoracions de l'estil "molt bé", "molt malament", "així no es fa", "és molt lleig pegar" ... Sí tindrem presents aquells infants

que necessiten reforços positius i a ells els hi dedicarem paraules que els ajuden a aconseguir una major autoestima. **Procurem reflectir els nostres pensaments parlant sempre des de les nostres sensacions**, des de la nostra persona, no de les seves actuacions... “Em sento malament si em crides”, “Jo ho se fer així”, “A mi no m’agrada estar amb tant de soroll”. Abastem els fets relacionant-los amb les persones i amb les situacions. Els ajudem a connectar amb la seva emoció... **Davant de les coses que han fet** i que ens mostren (dibuixos, com salten...) **evitem donar la nostra aprovació**, oferint seguretat en les seves accions. Els preguntem com s’han sentit ells i elles mentre ho feien o descrivim el que hem vist: “Has fet...”, “Estàs content de com ho has fet?”, “Com ho has fet?”, “Ho has fet tu sol/a!”. Donem el reconeixement enriquint el llenguatge i aprofitem aquests moments per compartir amb els infants i anar consolidant vincles afectius, afinitats...

També els podem ajudar a percebre els propis avenços respecte a produccions o fets viscuts anteriorment. És important dedicar-los l’estona que ens demanin.

No fem comparacions ni parlem en termes de competitivitat. No diem “Ho fa millor / més ràpid...”. En cap cas fomentem la rivalitat entre infants. Evitarem les felicitacions en veu alta, però tindrem present que hi ha infants que de vegades les necessiten per millorar la seva autoestima, felicitacions tant d’adults com d’infants (coetanis, mestres, monitors, famílies) **L’important no és que els nens i les nenes facin les coses per tenir el reconeixement de l’adult**, per agradar a l’adult... Cal fer les coses perquè un mateix se sent a gust fent-les d’aquella manera. Hi ha infants però que necessiten que el seu esforç sigui reconegut per poder avançar en els seus processos.

Acceptem els seus sentiments, sense jutjar-los ni desmereixe’ls, encara que no els entenguem. No fem servir sentències del tipus “per això no es plora”, “no et

preocupis”, “no ploris”, “no t’enfadis”... Empatitzem amb la situació que viu l’infant.

Mai neguem els seus sentiments, al contrari els reconeixem. Sovint no cal massa paraules, la nostra presència ja els acompanya.

GESTIÓ DEL CONFLICTE

Hem de crear les condicions necessàries per què siguin ells qui resolguin els conflictes a la seva manera, i hem de fugir de protocols d’adults. Hem de respectar els moments en que ells mateixos gestionen els conflictes. L’important és que siguin els mateixos infants els qui se sentin bé amb la manera com han resolt el conflicte.

No acceptem mai agressions verbals, físiques o emocionals que considerem són faltes de respecte, i cal actuar amb fermesa per fer entendre als infants que no els deixem actuar així.

Evitem sempre emprar les amenaces, el càstig o els premis, i les expressions que indirectament comporten aquestes condicions: “Si no menges no et faràs gran”, “Si recolliu us explicarem un conte”... És una realitat que cada acció porta implícita una conseqüència. No cal inventar-nos res.

La millor ajuda que podem oferir-los és ser-hi. L’adult acompanya i observa atentament, la seva presència dóna seguretat a l’infant, evitant ajudar-los si no és necessari. **Els ajudem quan ens ho demanen o si observem que ho estan passant malament davant d’una situació que no poden o no saben com resoldre.** Ajudar no implica fer la tasca per ell o per ella, sinó **donar recursos perquè el mateix infant pugui cercar una solució** i aconseguir el que es proposa. Quan pensem que els cal ajuda i no ens la demanen sempre els preguntarem si volen la nostra ajuda, de manera que siguin ells els que prenen la decisió. **Actuarem davant de situacions d’inseguretat o falta de respecte vers les persones, els materials o els espais**

vetllant per tenir un clima adequat. Si es malmet un objecte voluntariament, farem que l'infant el retorni a l'estat inicial, si no és així demanarem el recolzament familiar.

Donem veu i espai a totes les parts implicades, mitjançant de tal forma que la solució sigui satisfactori per a tothom. No cal buscar una solució immediata, sovint la calma i la distància ajuden a veure de manera més clara i trobar millors solucions.

Procurem no donar la resposta o la solució abans que l'infant hagi intentat trobar-la. Cal acceptar les seves "solucions" (dins d'uns paràmetres) tot i que nosaltres sapiguem que no funcionaran. Deixem que sigui l'infant qui arribi a les seves pròpies solucions, però tenim clar que nosaltres hem d'assegurar que arribi a assolir-les. Davant de certes preguntes podem contestar: "I què podem fer?", "I què pots fer?", "Com ho podríem resoldre?"

ELS LÍMITS

Els nostres límits són clars, han de ser coneguts per a tothom i cal complir-los.

És responsabilitat de l'adult vetllar pel seu compliment, davant d'una manca de respecte vers els límits, farem saber a l'infant d'una manera clara i contundent que això a l'escola no es pot fer!

TUTORITZACIÓ I AVALUACIÓ

Desenvoluparem aquest apartat al llarg del curs.

Donat que per segon any és objectiu d'escola de millora dels resultats acadèmics, enguany ampliarem i redactarem les nostres conclusions sobre tutorització i avaluació a partir de la concreció de l'objectiu per comunitats.